

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 2. jūnijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālā politika — Vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas vecuma dēļ principi — Direktīva 2000/78/EK — Vienlīdzīga attieksme nodarbinātības un profesijas jomā — 2., 3. un 6. pants — Atšķirīga attieksme vecuma dēļ — Valsts tiesību akti, kuros noteiktos gadījumos ir paredzēta lielāku nodokļu uzlikšana ienākumiem no vecuma pensijām nekā ienākumiem no algota darba — Direktīvas 2000/78 piemērošanas joma — Eiropas Savienības kompetence tiešo nodokļu jomā

Lieta C-122/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Korkein hallinto-oikeus* (Augstākā administratīvā tiesa, Somija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 6. martā un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 10. martā, tiesvedībā, ko uzsācis

C.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerālvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. decembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- C vārdā – *K. Suominen*, kā arī *A. Kukkonen*, *asianajaja*,
- Somijas valdības vārdā – *S. Hartikainen*, pārstāvis,
- Īrijas vārdā – *J. Quaney* un *A. Joyce*, pārstāvji,
- Portugāles valdības vārdā – *L. Inez Fernandes*, kā arī *C. Freire* un *M. Conceição Queirós*, pārstāvji,
- Zviedrijas valdības vārdā – *A. Falk*, *U. Persson*, *N. Otte Widgren* un *C. Meyer-Seitz*, kā arī *E. Karlsson* un *L. Swedenborg*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *D. Martin* un *I. Koskinen*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – somu.

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2016. gada 28. janvāra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt nediskriminācijas vecuma dēļ principu, Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju (OV 2000, L 303, 16. lpp.), 2. panta 1. punktu un 2. punkta a) apakšpunktu, 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 6. panta 1. punktu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 21. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, ko C ir uzsācis, lai pārsūdzētu Somijas nodokļu administrācijas lēmumu par papildnodokļa 6 % apmērā uzlikšanu tai viņa no vecuma pensijām gūto ienākumu daļai, kas pēc pensijas neapliekamās daļas atskaitīšanas pārsniedz EUR 45 000 gadā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Atbilstoši Direktīvas 2000/78 preambulas 13. apsvērumam to “nepiemēro sociālā nodrošinājuma un sociālās aizsardzības sistēmām, kuru piedāvātos atvieglojumus neuzskata [...] par ieņēmumiem tādā nozīmē, ko šim terminam piešķir [LESD 157. panta] piemērošanas nolūkā”.
- 4 Atbilstoši šīs direktīvas 1. pantam, “lai vienlīdzīgas attieksmes princips stātos spēkā dalībvalstīs, šīs direktīvas mērķis attiecībā uz nodarbinātību un profesiju ir noteikt sistēmu, lai apkarotu diskrimināciju reliģijas, uzskatu, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ”.
- 5 Šīs direktīvas 2. pantā ir noteikts:

“1. Šajā direktīvā “vienlīdzīgas attieksmes princips” nozīmē to, ka nav ne tiešas, ne netiešas diskriminācijas, kuras pamatā ir jebkurš 1. pantā minēts iemesls.

2. Šā panta 1. punktā:

- a) uzskata, ka tiešā diskriminācija notiek tad, ja salīdzināmā situācijā pret vienu personu izturas, ir izturējušies vai izturētos sliktāk nekā pret citu personu jebkura 1. punktā minēta iemesla dēļ;
- b) pieņem, ka netiešā diskriminācija notiek tad, ja acīmredzami neitrāla noteikuma, kritērija vai prakses dēļ personas, kuras atbalsta konkrētu reliģiju vai uzskatus, kurām ir konkrēta invaliditāte, konkrēts vecums vai konkrēta seksuālā orientācija, atrodas konkrētā nelabvēlīgā situācijā salīdzinājumā ar otru personu, ja vien:
 - i) šis noteikums, kritērijs vai prakse nav objektīvi attaisnota ar likumīgu mērķi un ja vien nav pienācīgi un vajadzīgi līdzekļi šā mērķa sasniegšanai [...]

[..].”

6 Šīs direktīvas 3. pantā “Piemērošanas joma” ir noteikts:

“1. Nepārsniedzot [Eiropas Savienības] kompetenci, šo direktīvu piemēro visām personām gan valsts, gan privātajā sektorā, tostarp valsts iestādēs, attiecībā uz:

[..]

c) nodarbinātību un darba nosacījumiem, to skaitā atlaišanu un atalgojumu;

[..].

3. Šī direktīva neattiecas uz nekādiem maksājumiem, ko veic saistībā ar valsts vai līdzīgām sistēmām, tostarp valsts sociālā nodrošinājuma vai sociālās aizsardzības sistēmām.

[..]”

7 Šīs pašas direktīvas 6. pants ir formulēts šādi:

“1. Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis var paredzēt, ka dažāda attieksme, kuras pamatā ir vecums, neveido diskrimināciju, ja attiecīgās valsts tiesību kontekstā tā ir objektīvi un saprātīgi attaisnota ar likumīgu mērķi, tostarp likumīgu nodarbinātības politiku, darba tirgu un profesionālās izglītības mērķiem, un ja šā mērķa sasniegšanas līdzekļi ir atbilstīgi un vajadzīgi.

Šāda dažāda attieksme cita starpā var ietvert:

a) to, ka nosaka īpašus nosacījumus darba un profesionālās izglītības iespējām, nodarbinātības un profesijas nosacījumus, tostarp atlaišanas un atalgošanas nosacījumus jauniešiem, vecākiem strādniekiem un personām, kuru apgādībā ir citas personas, lai veicinātu viņu profesionālo integrāciju vai nodrošinātu aizsardzību;

b) to, ka nosaka minimālos nosacījumus attiecībā uz vecumu, profesionālo pieredzi vai darba stāžu, lai iegūtu darbu vai konkrētas ar to saistītas priekšrocības;

[..].

2. Neatkarīgi no 2. panta 2. punkta dalībvalstis var paredzēt, ka vecuma noteikšana profesionālajām sociālā nodrošinājuma sistēmām, lai persona saņemtu pensiju vai invaliditātes pabalstu vai varētu pretendēt uz pensiju vai invaliditātes pabalstu, tostarp dažāda vecuma noteikšanu saskaņā ar šīm sistēmām darbiniekiem vai darbinieku grupām vai kategorijām un šādu sistēmu sakarā vecuma kritēriju izmantošana, lai faktiski aprēķinātu pabalstus, neveido diskrimināciju vecuma dēļ ar noteikumu, ka tā rezultātā nenotiek diskriminācija dzimuma dēļ.”

Somijas tiesības

8 Atbilstoši *tuloverolaki* (1992/1535) (Likums 1992/1535 par ienākuma nodokli) 124. panta pirmajai un ceturtajai daļai redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiskajiem apstākļiem:

“Jebkurai fiziskai personai [..] ir jāmaksā valstij ienākuma nodoklis par apliekamiem ienākumiem no algota darba atbilstoši progresīvai ienākuma nodokļa likmei, kā arī nodoklis par apliekamiem ienākumiem no kapitāla atbilstoši ienākuma nodokļa likmei. Turklāt jebkurai fiziskai personai atbilstoši ceturtais daļas noteikumiem ir jāmaksā valstij papildnodoklis par ienākumiem no vecuma pensijām. Jebkuram citam nodokļu maksātājam ir jāmaksā nodoklis par saviem apliekamajiem ienākumiem atbilstoši ienākuma nodokļa likmei.

[..]

Fiziskas personas maksā papildnodokli 6 % apmērā par to no vecuma pensijām gūto ienākumu daļu, kas pēc pensijas neapliekamās daļas atskaitīšanas pārsniedz EUR 45 000. Uz papildnodokli par ienākumiem no vecuma pensijām attiecas šā likuma vai jebkura cita likuma normas, kuras skar valstij maksājamo nodokli par ienākumiem no algota darba.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 9 C ir Somijas valstspiederīgais, kurš ir dzimis 1948. gadā un dzīvo Somijā. Nodokļu administrācija attiecībā uz viņu noteica par 2013. taksācijas gadu maksājamā un ienākumu izmaksas vietā ieturamā ienākuma nodokļa priekšapmaksas likmi. Šajā saistībā minētā administrācija, pamatojoties uz Likuma 1992/1535 par ienākuma nodokli 124. panta pirmo un ceturto daļu, aprēķināja papildnodokli 6 % apmērā par to viņa no vecuma pensijām gūto ienākumu daļu, kura pēc pensijas neapliekamās daļas atskaitīšanas pārsniedza EUR 45 000.
- 10 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, C 2013. taksācijas gadā Somijā saņēma vecuma pensiju, kuras kopējā summa bija EUR 461 900,88, no kā EUR 251 351,10 ir tikuši ieturēti kā priekšapmaksā par maksājamo ienākuma nodokli. C papildus vecuma pensijai guva ienākumus saistībā ar Somijā veiktu algotu darbu.
- 11 Ar 2013. gada 11. marta lēmumu nodokļu administrācija noraidīja C iesniegto sūdzību par attiecībā uz viņu noteikto par 2013. taksācijas gadu maksājamā un ienākumu izmaksas vietā ieturamā ienākuma nodokļa priekšapmaksas likmi.
- 12 C šo lēmumu pārsūdzēja *Helsingin hallinto-oikeus* (Helsinku administratīvā tiesa, Somija), apgalvojot, ka Likuma 1992/1535 par ienākuma nodokli 124. panta pirmajā un ceturtajā daļā paredzētās tiesību normas, kas attiecas uz papildnodokli no vecuma pensijām gūtiem ienākumiem, nevar tikt piemērotas, lai noteiktu viņa no vecuma pensijām gūtajiem ienākumiem piemērojamo ienākumu izmaksas vietā ieturamā nodokļa likmi.
- 13 *Helsingin hallinto-oikeus* (Helsinku administratīvā tiesa) noraidīja šo prasību pēc tam, kad tā konstatēja, ka minēto tiesību normu mērķi – kuri, kā izriet no to sagatavošanas darbiem, ir palielināt nodokļus tiem nodokļa maksātājiem, kas no vecuma pensijām gūst būtiskus ienākumus, – ir sabiedrības interesēs, vispārīgi pieņemami un atbilst nodokļu uzlikšanas vispārīgajiem mērķiem. Šī tiesa arī uzskatīja, ka Savienības tiesības – un tādējādi Harta – nav piemērojamas pamatlietai, jo šajā lietā strīds ir par tiešo nodokļu uzlikšanu, kas ir dalībvalstu kompetencē.
- 14 C vērsās *Korkein hallinto-oikeus* (Augstākā administratīvā tiesa, Somija) ar pieteikumu atļaut pārsūdzību par *Helsingin hallinto-oikeus* (Helsinku administratīvā tiesa) nolēmumu. Iesniedzējtiesas ieskatā pamatlietā aplūkotās nodokļu tiesību normas neattiecoties uz nodarbinātības un darba nosacījumiem Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē un tās, vispārīgāk runājot, nevarot uzskatīt par šīs direktīvas piemērošanas jomā ietilpstošu pasākumu. Konkrēti, ar tām neesot paredzēts darba samaksas noteikšanas kritērijs. Tādējādi atšķirībā no lietas, kurā tika taisīts 2013. gada 26. februāra spriedums *Åkerberg Fransson* (C-617/10, EU:C:2013:105), šīm normām neesot saiknes ar Savienības materiālajām tiesībām.
- 15 Kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pamatlietā aplūkoto normatīvo aktu mērķis ir gūt nodokļu ieņēmumus no maksātspējīgiem vecuma pensiju saņēmējiem, samazināt atšķirības starp vecuma pensijām un algām uzlikto nodokļu apmēru un sekmīgāk stimulēt vecāka gadagājuma cilvēkus turpināt darba dzīvi.

- 16 Iesniedzējtiesai ir šaubas par jautājumu, vai šie normatīvie akti ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā, it īpaši Direktīvas 2000/78 piemērošanas jomā, kā tā ir definēta tās 3. pantā, un – attiecīgā gadījumā – vai minētie normatīvie akti ir uzskatāmi par tiešu vai netiešu diskrimināciju vecuma dēļ šīs pašas direktīvas 2. panta izpratnē.
- 17 Šādos apstākļos *Korkein hallinto-oikeus* (Augstākā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā Likuma 1992/1535 par ienākuma nodokli 124. panta pirmās un ceturtās daļas noteikumi, kas skar no vecuma pensijas gūtiem ienākumiem uzliktu papildnodokli, ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā un tādējādi attiecīgajā lietā ir piemērojams diskriminācijas vecuma dēļ aizliegums Hartas 21. panta 1. punkta izpratnē?

Otrais un trešais jautājums tiek uzdots tikai gadījumam, ja Tiesa uz pirmo jautājumu atbild tādējādi, ka attiecīgā lieta ietilpst Savienības tiesību piemērošanas jomā.

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprināšana, vai Direktīvas 2000/78 2. panta 1. punkts un 2. punkta a) vai b) apakšpunkts un Hartas 21. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā Likuma 1992/1535 par ienākuma nodokli 124. panta pirmās un ceturtās daļas noteikumi par ienākumiem no vecuma pensijām uzliktu papildnodokli, kuros ir paredzēts, ka ienākumi no fiziskas personas vecuma pensijas, kuras saņemšana vismaz netieši ir saistīta ar personas vecumu, noteiktās situācijās tiek aplikti ar lielāku ienākuma nodokli nekā tikpat lieli ienākumi no algota darba?
- 3) Ja iepriekš minētie Direktīvas 2000/78 un Hartas noteikumi nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā papildnodoklis par ienākumiem no vecuma pensijām, vai [minētās] direktīvas 6. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas izpratnē tāds valsts tiesiskais regulējums kā papildnodoklis par ienākumiem no pensijas var tikt uzskatīts gan par objektīvi un saprātīgi attaisnotu, gan par attaisnotu ar likumīgu mērķi, it īpaši nodarbinātības politikas, darba tirgus un profesionālās izglītības jomās, ja, kā izriet no Likuma 1992/1535 par ienākuma nodokli sagatavošanas dokumentiem, papildnodokļa par ienākumiem no vecuma pensijas mērķis ir gūt nodokļu ieņēmumus no maksātspējīgiem ienākumu no vecuma pensijas saņēmējiem, samazināt atšķirības nodokļu aplikšanas jomā starp ienākumiem no vecuma pensijām un algām un sekmīgāk stimulēt vecāka gadagājuma cilvēkus turpināt darba dzīvi?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 18 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, kas attiecas uz papildnodokli, ar kuru tiek aplikti no vecuma pensijām gūtie ienākumi, ietilpst šīs direktīvas materiālajā piemērošanas jomā un vai tādējādi arī Hartas 21. panta 1. punktā minētais nediskriminācijas vecuma dēļ princips ir piemērojams pamatlietā.
- 19 Vispirms ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Direktīvas 2000/78 nosaukuma un preambulas, gan arī no tās satura un mērķa izriet, ka ar to ir paredzēts izveidot vispārēju sistēmu, lai ikvienai personai garantētu vienlīdzīgu attieksmi “nodarbinātības un profesijas jomā”, tai nodrošinot efektīvu aizsardzību pret diskrimināciju, kuras pamatā ir kāds no tās 1. pantā paredzētajiem iemesliem, tostarp vecums (skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *Dansk Jurist- og Økonomforbund*, C-546/11, EU:C:2013:603, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 20 Direktīvas 2000/78 piemērošanas joma, ņemot vērā tās 3. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 3. punktu, skatot tos kopsakarā ar šīs direktīvas preambulas 13. apsvērumu, ir jāsaprot kā tāda, kas neattiecas uz valsts sociālā nodrošinājuma vai sociālās aizsardzības sistēmām, ar kurām saistītās priekšrocības nav pielīdzināmas darba samaksai tajā šā jēdziena izpratnē, kāda tam ir attiecībā uz LESD 157. panta 2. punkta piemērošanu (spriedums, 2015. gada 21. janvāris, *Felber*, C-529/13, EU:C:2015:20, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 21 Protams, “atalgojuma” jēdziens Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunkta izpratnē ir jāinterpretē plaši. Līdz ar to Tiesa ir uzskatījusi, ka šis jēdziens ietver tostarp jebkuru šā brīža vai nākotnē paredzētu atlīdzību naudā vai natūrā, ko darba ņēmējam, kaut arī netieši, par darbu piešķir darba devējs neatkarīgi no tā, vai tā tiek piešķirta saskaņā ar darba līgumu, tiesību aktiem vai brīvprātīgi (spriedums, 2013. gada 12. decembris, *Hay*, C-267/12, EU:C:2013:823, 28. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt apstākļi, ka noteikti pabalsti tiek izmaksāti pēc darba tiesisko attiecību izbeigšanās, neliedz tiem pēc to rakstura būt par darba samaksu iepriekš minēto noteikumu izpratnē (spriedums, 2004. gada 9. decembris, *Hlozek*, C-19/02, EU:C:2004:779, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Tiesa ir arī precizējusi, ka atlīdzība, kas tiek kvalificēta kā darba samaksa, ietver arī atlīdzību, kuru maksā darba devējs saistībā ar darba tiesiskajām attiecībām un kuras mērķis ir nodrošināt to, lai darba ņēmēji saņemtu ienākumus pat tad, ja īpašos gadījumos viņi neveic nekādu darbu, kas ir paredzēts darba līgumā. Turklāt fakts, ka šādi atlīdzībai ir darba samaksas raksturs, nevar tikt apšaubīts tikai tādēļ vien, ka, to piešķirot, tiek ņemti vērā arī sociālās politikas apsvērumi (spriedums, 2004. gada 9. decembris, *Hlozek*, C-19/02, EU:C:2004:779, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 23 Tādējādi Tiesa ir nospriedusi, ka pabalsti, ko piešķir saskaņā ar pensiju shēmu, kura būtībā ir atkarīga no attiecīgās personas nodarbinātības, ir saistīti ar attiecīgās personas saņemto darba samaksu un uz tiem attiecas LESD 157. panta 2. punkts (spriedums, 2004. gada 7. janvāris, *K. B.*, C-117/01, EU:C:2004:7, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 Tomēr no tā neizriet, ka valsts tiesiskais regulējums par nodokļa likmi, kura piemērojama no vecuma pensijām gūtajiem ienākumiem, būtu jāuzskata par tādu, kas ietilpst Direktīvas 2000/78 piemērošanas jomā.
- 25 Vispirms ir jānorāda, ka strīds pamatlietā neattiecas uz kārtību vai nosacījumiem, saskaņā ar ko tiek noteikti pabalsti, kuri darba ņēmējam tiek maksāti saistībā ar darba tiesiskajām attiecībām, kas to saista ar tā bijušo darba devēju (spriedums, 2008. gada 1. aprīlis, *Maruko*, C-267/06, EU:C:2008:179, 46. punkts), bet gan uz tāda nodokļa likmi, kas tiek piemērots no vecuma pensijas gūtajiem ienākumiem. Šāda nodokļa uzlikšana neietilpst darba tiesiskajās attiecībās un tādējādi “darba samaksas” noteikšanā šajā kontekstā – uz kuru vien attiecas Direktīva 2000/78 – šīs direktīvas un LESD 157. panta 2. punkta izpratnē.
- 26 Tāds no vecuma pensijas gūtiem ienākumiem piemērojams papildnodoklis kā pamatlietā aplūkotais, kuram nav nekādas saiknes ar darba līgumu, tieši un ekskluzīvi izriet no valsts nodokļu tiesību aktiem, kas ir piemērojami jebkurai fiziskai personai, kuras no vecuma pensijām gūtie ienākumi pēc pensijas neapliekamās daļas atskaitīšanas pārsniedz EUR 45 000, kā izriet jau no pašas Likuma 1992/1535 par ienākuma nodokli 124. panta pirmās un ceturtais daļas redakcijas.
- 27 Līdz ar to tādi valsts tiesību akti kā pamatlietā aplūkotie, kuri attiecas uz papildnodokļa uzlikšanu no vecuma pensijām gūtiem ienākumiem, neietilpst Direktīvas 2000/78 piemērošanas jomā.
- 28 Visbeidzot, runājot par Hartas noteikumiem, kurus lūdz interpretēt iesniedzējtiesa, ir tikai jāatgādina, ka saskaņā ar Hartas 51. panta 1. punktu tās noteikumi attiecas uz dalībvalstīm tikai tad, ja tās īsteno Savienības tiesības.

- 29 Ir skaidrs, ka ar Likumu par ienākuma nodokli netiek īstenota neviena Savienības tiesību norma un neviena direktīva par nodokļiem nevar tikt piemērota pamatlietā aplūkotajai situācijai. Turklāt, kā izriet no šī sprieduma 27. punkta, strīds pamatlietā neietilpst arī Direktīvas 2000/78 piemērošanas jomā. Tādējādi šajā lietā nevar iedarbīgi atsaukties uz Hartas noteikumiem, kuru interpretācija tiek prasīta šajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 30 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/78 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, kas attiecas uz papildnodokli, ar kuru tiek aplikti no vecuma pensijām gūtie ienākumi, neietilpst šīs direktīvas un tādējādi arī Hartas 21. panta 1. punkta materiālajā piemērošanas jomā.

Par otro un trešo jautājumu

- 31 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro un trešo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 32 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 27. novembra Direktīvas 2000/78/EK, ar ko nosaka kopēju sistēmu vienlīdzīgai attieksmei pret nodarbinātību un profesiju, 3. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā aplūkotais, kas attiecas uz papildnodokli, ar kuru tiek aplikti no vecuma pensijām gūtie ienākumi, neietilpst šīs direktīvas un tādējādi arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. panta 1. punkta materiālajā piemērošanas jomā.

[Paraksti]